

На сутринтъж щомъ сж пукнѣ зора, станѣ, събуди и дѣцата: Станѣте, сыноко, думаше, съмнѣ ся; трѣбва да ся износямы. — Райко и Ангелинѣ щомъ станѣхѣ, облякохѣ ся, нарамихѣ всякой по нѣщо и трѣгнѣхѣ отъ къщи плачишката. Като излѣзохѣ на улицѣтъж, възвихѣ ся всичкытѣ еще единѣжѣ кждѣ къщѣтъж, въ който бѣхѣ живѣли. Една коза, всичкото богатство що бѣше имѣ останѣло, вървѣше по диркытѣ имѣ на слѣдѣ тѣхѣ. Минка бѣше си помысляла, да ѣж продаде, но като гледаше, какъ си играйкатѣ дѣчицата съ неѣж, и какъ имѣ лиже тя рѣцѣтъж, досвидѣ ѣ да ѣж продаде. Не щѣ да ѣж продамѣ, рече, като ся е толкозѣ приучила. Така и така си е токожѣ единикыйтъж ни прѣтель.

Като излѣзохѣ на улицѣтъж поспрѣхѣ ся малко, да ся размыслятъ кой пѣтъж да хванѣтъж и на кждѣ да трѣгнѣтъж. — На кждѣ щемѣ, сывко, рече майката; дѣ ли щемѣ намѣри человѣкъ който да ся смилѣ съ насѣ? Хайдите во име Божіе, въ който пѣтъж ны настани. Видѣщемѣ кждѣ ще ны мракѣ сварѣ.